

Egy geopolitikai stratégia követői és a mai magyar külpolitika

„Fortélyos beszéd alszik a bolondos fülben.”
(Shakespeare: Hamlet)

A XV–XVII. század a nagy spanyol és portugál hódítások évszázadai voltak. Hatalmas gyarmatbirodalmakat hoztak létre Dél- és Közép-Amerikában, illetve Afrikában. Az összerabolt kincseket azonban nem használták sohasem a közgazdasági észjárással összhangban. Gyarmataikon szinte semmit sem tettek a mezőgazdaság és főleg az ipar fejlesztése érdekében. A rengeteg kincs összeharácsolása következtében a spanyolok „igen elkényelmesedtek”. Az ilyen gyarmattartó, a katolikus vallás és hitterjesztés ellenére, könnyen áldozatává válik az új gyarmatosítóknak. Ezek kezdettől fogva tőkébe forgatták az összerabolt aranyat, és tagadták a fényűző életmódot. A mindennapi szorgalmas munkát vállalkozótól és munkástól egyaránt elvárják a mai napig.

Ilyenek voltak a puritán britek és hollandok. A „lezser” franciák is a paraszt szorgalmáról vettek példát.

A XVIII. és XX. század az angol és francia gyarmatosítás nagy korszaka volt. Kissé megkésve kaptak észbe, mert már a spanyolok jól előrehaladtak Észak-Amerika gyarmatosításában is, ezért sietniük kellett.

Nincs szándékomban leírni még röviden sem, hogyan keletkezett a brit és francia gyarmatbirodalom. Versenyt futottak egymással. Mint az ismeretes, a XX. század elejére a versenyfutásból a britek kerültek ki győztesen. Ők kaparintották meg a kincsekben leggazdagabb földrészeket, például Afrika keleti részét, a nyugati sivatagos területeket Belga Kongóval együtt a franciáknak hagyták. Akkor még nem tudták ugyanis, hogy a Kongó rejti magában a világ legnagyobb urániumkincsét.

Természetesen a franciák sem tétlenkedtek, és nézték érdektelenül, mi történik külpolitikájukban. Hamarosan rátették a kezüket Kanada leggazdagabb részeire. A mai Québec tartomány-

ban ma is csaknem 10 millió francia él. A britek azonban ezt a francia szerzeményt is álnok módon megkaparintották, és a brit királynő „fennhatósága alá” helyezték.

A másik nagy francia gyarmat Észak-Amerikában Louisiana volt, az USA egyik mai tagállama.

Az amerikaiak szeretik úgy beállítani a történelemtankönyvekben, hogy ők Louisianát megvették pénzért a franciáktól. A franciák ugyanis állítólag olyan fejre ejtettek voltak, hogy annak a végtelenül gazdag vidéknek a kincseit észre sem vették. (Hasonlóan ostobák voltak, mint később az orosz cár, aki eladta zsebpenzért Alaszkát Amerikának.)

Nem így van! Az amerikaiak sohasem jutottak volna Louisiana birtokába, ha a franciák nem kínálják fel a gyarmatukat megvételre! Mi történt? Az, hogy Napóleon arra készült, hogy Franciaországot is tengeri nagyhatalommá teszi. Nem úgy sült el azonban a dolog. A brit Nelson admirális borzalmas vereséget mért a francia flottára. A hiú Napóleon azonban ezt a vereséget nem tudta elviselni.

„Szörnyű” bosszút forralt a brit vetélytárs ellen.

Amikor Napóleon kimondta, hogy eladják Louisianát az amerikaiaknak, bolondnak tartották. A vádakra így felelt: Eladom, és most új világhatalmat hozok létre, az majd egyszer a britek helyére lép!

A történelem kevés ilyen lángeszű látnokot ismer. A tényeket figyelembe véve és mérlegelve cselekedett, s nem jósolt. Mennyire lángeszű volt, bizonyítja a Monroe-doktrína, amelynek a lényege: Amerika az amerikaiaké. Az amerikaiak szinte azonnal cselekedtek! Megtámadták a spanyol észak-amerikai gyarmatokat, és bekebelezték őket a demokrácia és szabadság eszméje terjesztésének missziós jogán.

Ez a missziós jog vezérli ma is az amerikaikat. Pontosabban ezen eszme mögé rejtik minden profitéhes szándékukat bárhol a világon. A demokrácia és szabadság ideológiájának a meséjét nem lehet nem kívánni; nem lehet bírálni! Ellenállhatatlan.

A Monroe-doktrínát többször is átértelmezték (nemcsak az amerikai földrészen, hanem más földrészekeken is, joguk van az amerikaiaknak védeni a demokráciát és szabadságot). Ennek az ideológiai színváltásnak a végén megszületett „az amerikaiaknak az egész földkerekségen joguk van védelmezni a békét”. A földgömb bármelyik pontja stratégiai jelentőségű az USA számára. (Alfred Maher-doktrína)

A demokrácia, szabadság és béke zsinórmértéke mára ennek az amerikai értelmezése lett. Csak ott van szabadság és demokrácia, ahol ők elismerik, hogy van. Ha úgy vélik, hogy ez a szabadság és demokrácia ellentétes Amerika érdekével, alkalmazzák a békecsinálás missziós, „rájuk nehezedő, súlyos kötelességét”.

Amerika világhatalom, hegemon. A világ éberszemű ura, aki védelmezi az amerikai idealizmus értékeit. (Az anyagi érdekekről hallgatnak, holott Amerika még abból is gazdagodik, hogy a zöld hasú dollárt nyomtatja, mert bizony e nélkül a többi nép még kereskedni sem tudna a világpiacon. Abból is profitot termel, hogy más számára nyomtatja a belépőjegyként szereplő papírt. Azt a papírt, amely csak előfeltétele a kereskedelemben való részvételnek.)

Máris napjainkban vagyunk.

Henry Kissinger *Diplomácia* (Panem–Mc Graw–Hill–Grafo, Budapest 1996 – az angol kiadás New York, 1994) című könyve elég régen jelent meg. Magyarországon nem mertek és nem mernek vele foglalkozni. (Az orwelli nagy testvér szeme persze minden ott van, de azért az örökké rebellis magyaroknak mégsem kellene félniük!) Ez a könyv értékesebb, mint a tibetiek „Titkos könyve”. Kissinger csak akkor mond igazat, amikor hol őszintén, hol nyakatekerten kimondja, hogy ő minden pillanatban csak az amerikai érdekeket tartja szem előtt; más érdekei nem foglalkoztatják, mert másnak nem lehetnek érdekei. Bár a könyvében 900 oldalt összehoront a történelemből; csak az úgynevezett tudományos apparátusa 100 oldalt tesz ki – a

könyv a politikai történelem meghamisítása az első betűtől az utolsóig. Olyan hamisítás a tudományban (mert Kissinger nem úgy mutatkozik be a könyvben, mint Amerika volt külügyminisztere, hanem mint tudós), mint az amerikai történelmi látványfilmek. Legyen mentségére az, hogy beismeri, hogy ő egy „elkötelezett tudós”, aki védi és terjeszteni akarja az amerikai eszmények (egyedüli) létjogosultságát.

Nem is figyel fel arra, hogy ez eleve kizárja a kritikus szemléletet önmagával, az USA külügyminiszterével, az USA valamennyi eddigi elnökével és külügyminiszterével szemben. A könyvet amerikai haszonelvűségből adták közre. A „bot és sárgarépa” gyakorlatát a könyvből ismerjék meg a kis népek vezetői, az értelmiségiek – mindenki, aki még nem tanult meg félni! Kissinger a könyvét a „kommunizmus megbuktatása” után adta közre. Már valamennyi volt szovjet érdekövezetthez tartozó szocialista országban kodifikálták és elfogadták a polgári emberi jogokat, létrejött az új politikai rendszer valamennyi intézménye. Ennek ellenére se szeri, se száma az olyan megállapításnak, hogy aki nem kozmopolita, az nem támogatja Amerikát. Ezek szerint a polgári gondolkodás zsinórmértéke a kozmopolitizmus (emlékezzünk csak: aki nem támogatja a Szovjetuniót, a proletár internacionalizmus egyedüli és igaz letéteményesét, az ellensége; enyhébben mondva revizionista). Kissinger legalább ezer helyen hangsúlyozza, hogy Amerika nem híve az országok, az államok erőegyensúlyon alapuló politikájának. Amerika nem híve az országok biztonsági kérdéseiben a politikai és katonai egyensúlynak, mert a politikája idealista: a demokrácia és szabadság eszméinek elhivatott hordozója (835–838. oldal). Amerika, ha így politizál (mások szeme előtt elrejtve anyagi és haszonelvű érdekeit!), a jövőben többet fog elérni, mint bármely más ország vagy állam. (Bátor kijelentés!)

„Amerika ereje és értékei vezető szerepre predesztinálja az országot” (887. oldal). Nem hajmeresztő? Kissinger megállította a történelem folyását! Amerika nem fog kesztyűs kézzel bánni azzal, aki kételkedik vezető szerepében. Gazdaságilag elszigetelt, büntető intézkedéseket alkalmaz vele szemben. Rosszabbik esetben rákényszeríti a demokráciára és szabadságra.

Kissingernek nem tetszenek a visegrádi négyek. Azóta, hogy bírálta őket, megnyugodhat. Donald Tusk személyében Amerika érdekeinek olyan éber őrére csempészte be a négy közé, hogy megnyugodhat. Donald Tusk egyetlen célja az, hogy a visegrádi négyeket (ez a szervezet azért jött létre, hogy gyorsítsa a gazdasági felzárkózást a nyugat-európai országokhoz!) a NATO katonai szervezete élcsapatává tegye, és ne engedélyezzen semmilyen „külön politikai akaratot” az amerikaival szemben a közép-európai térségben, amely Oroszország legérzékenyebb, legsebezhetőbb helyén terül el.

Kissinger egy amerikai elnököt azonban legszívesebben kitörölné a történelemből. Ez Woodrow Wilson.

Kissinger szerint Wilson fellengzős, hóbortos, a valóságtól távol álló elnök volt, aki csak kárt okozott az amerikai külpolitikának. Kerékkötője volt az amerikai külpolitikai és katonai céloknak (nagy szerencse, hogy Amerika belső politikai erőviszonyai úgy alakultak, hogy mindig sikerült semlegesíteni az ostobaságait). Ostoba ötletei így is bekerültek a kispékek politikai képviselői fejébe, s ez megbocsáthatatlan bűne. Nincs, aki kirázza a fejükből. „A wilsoni idealizmus bőségesen tartalékolta problémákat is. Az etnikai önrendelkezés kritikátlan támogatása, ahogy a Tizennégy Pontban megjelent, nem vette figyelembe a hatalmi viszonyukat és azt, hogy a felhalmozódott rivalizálásukat és ősi gyűlölködésüket megszállottan kielégíteni vágyó etnikai csoportok destabilizáló hatást gyakorolnak a nemzetközi életre.” (809. oldal) Szerinte az ilyen dolgokban, amikor ezek a kispékek, az országok védik megmaradásukat, szintén az erőpolitikát kell ellenük alkalmazni.

Amióta kimondta Wilson a nézeteit a kispékek nemzeti önrendelkezéséről, azóta ezt a fellengzős idealizmust nem lehet kiirtani a világból. „Fennáll ugyanis annak a veszélye, hogy jelszóvá válik, amelyet nehéz geopolitikai döntések alóli kibúvóként használnak, kevés nyilvánvaló kockázatot hordozó kijelentések segítségével, és így szándék nyílna Amerika kinyilvánított céljaival szemben.” (813. oldal)

Ugye, milyen őszinte beszéd! Amit a külügyminiszter elhallgat, „a tudós Kissinger” kifecsegi! Az amerikai külpolitikai és katonai doktrína

legőszintébb megfogalmazása. Ezt a birodalmi észjárását nem érdekli például Magyarország története, hagyományai, múltja, jelene, léte, jövője, kultúrája – politikai akarata. Egy érdekli: a birodalom geopolitikája és gazdasági érdekei. Ha útban áll, taposd el!

Csupán az a baj a taposással, hogy nem alkalmi jellegű. Mindig tartós jellegűvé válik. Vele kezdődik az elnyomás és kizsákmányolás története.

Kissinger nem akárcsi. Európa kioktatójának tartja magát.

„Ha Európa nem tanul meg egy nyelven beszélni, akkor jellegtelenségbe süllyed.” (821. oldal)

A pax americanát Európa hátán kell védeni ilyen eszmével és katonai erővel.

Ezt a fülbemászó ideológiát mi már ismerjük a brezsnyevi változatban az egységes szovjet népről, amelyhez Magyarország is tartozni fog, ha jól viseli magát, ha kiérdemli, nem úgy viselkedik, mint 1956-ban. Kissinger az amerikai változatát kínálja nekünk. A pax americanát mindenütt – Magyarországon is – védi és ajánlja a jövőre vonatkoztatva. Máskülönben „sárgarépa vagy bot” következik.

Kissinger írja: „A hidegháború utáni világban a hagyományos nemzetállamok – azok az országok, amelyek az Európai Együttműködést alkották az első világháborúig – nem rendelkeznek globális szerephez szükséges erőforrásokkal. Jövendőbeli befolyásuk azon fog múlni, hogy milyen sikerrel konszolidálják magukat az Európai Unióban. Egy egyesült Európa továbbra is nagyhatalom marad, ha viszont nemzetállamokra bomlik, másodrangú szerepre lesz kárhozthatva.” (807. oldal)

Ezek szerint az Európai Uniónak nem a nemzetállamok együttműködő közösségének, hanem USA-nak kellene lennie. Nincs konszenzus. Valakinek diktálnia kell. Tudni való, hogy kire gondol. Sem az Európai Unióban, sem az Európai Tanácsban, sem az európai intézményekben nem lehet többé konszenzus, mert az csak egy illúzió. A népek csak a durva parancsból értenek. Valakinek parancsolnia kell? Kissinger minden európai országot megfoszt önálló politikai akaratától. A kispékeknek nem lehet politikai akarata, csak képviselete; csak látszatarakata; csak egy a szavazó gépezetben, persze az USA javára.

Kissinger, a tanácsadó olyan vizekre merészkedett, amire nem volt példa még a KGST-ben sem. Majd az idő úgyis megteszi a magáét a javunkra! Ez volt az orosz politikai filozófia 1956 után. Ilyen pofátlan javaslat azonban soha nem hangzott el 1956 után. A magyar forradalomnak és szabadságharcnak óriási észhez térítő hatása volt, elsősorban az orosz vezetőkre. Világtörténelmi jelentőségűvé e közvetett hatása által vált. Az oroszok 1956 után a katonacsizmán kívül a vodkát és kaviárt is kínálni kezdték a nem orosz elvtársaknak. Arcátlan a javaslat, mert rögtön alá is támasztja: „Az amerikai haderő még belátható ideig elsőszámú marad a világon.” (810. oldal) Elrettentő erő az önállóan gondolkodó államférfival, a politikai vagy értelmiségi elittel szemben, ellenében.

Kissingernek szemmel láthatóan nem tetszik, hogy Amerika csak Louisianát tudta megvenni. Ha lehetne, ma legszívesebben megvenné egész Franciaországot, a vezetőit meg bezárná az Alcatrazba. Franciaország bűnösen ragaszkodik a nemzetállami koncepcióhoz, ezért Amerika-ellenes politikát folytat az Európai Unióban. Akadékoskodik, bírálja az amerikai törekvéseket és célokat. Franciaország még mindig az Európai Unió politikai akaratának megtestesítője! Németország sem tetszik neki. Állandóan mélyíti a gazdasági együttműködést Oroszországgal. Kétszínű. Mi lesz ebből? Ma gazdasági együttműködés, holnap politikai szövetség! Ha lehetne Németországot, mint annak idején az oroszok, legszívesebben amerikai gyámság alá helyezné. Gazdasági erejével önmagát növeli, s nem Amerikát. Nem mondja ki, de nem tetszik neki a német egyesülés.

A franciák úgy gondolkodnak, ahogy Richelieu-től tanulták: szerintük az államok között politikai, hatalmi, állami és katonai erőegyensúlynak kell lennie. Ez eleve feltételezi, hogy vannak nemzetállamok, amelyek ha kell, szövetségeket kötnek, koalícióra lépnek, vagy ebből kilépnek. A németek is Nagy Katalin cárnő óta, amikor béke volt, jól megvoltak az oroszokkal; kölcsönös előnyök alapján együttműködtek velük a gazdaság minden ágazatában.

A német kultúrát az oroszok többre becsülik, mint az amerikaiat. Pedig sokat szenvedtek tőlük a II. világháborúban. Ez érthetetlen!

* * *

Ezek után térjünk át Kissinger tanításának magyarországi hatására. Kissingernek sok követője, elvbarátja van. Ezeket Soros György évtizedek óta pénzeli: nemcsak életben tartja, hanem befolyásos munkahelyekre juttatja őket a magyar politikai és értelmiségi közéletben.

Kissinger jobban tudja, mint mi, hogy Oroszország nem fenyegeti katonai erejével a szomszédjait. Ezt ki is mondja: „A közvetlen jövőben Oroszország belső zűrzavara valószínűtlenné tesz egy Nyugat-Európa elleni támadást.” (822. oldal)

Ennek ellenére a NATO felrúgva minden nemzetközi szerződést és megállapodást, az Oroszországgal közvetlenül határos területekre helyezte katonai bázisait. Oroszország körül van véve négyzetméterenként valamilyen amerikai katonai létesítménnyel – holott a beismerés szerint nem fenyeget senkit. Amerika korlátozta Oroszország mindennemű katonai, gazdasági és politikai tevékenységét még a volt Szovjetunió belüli térségben is!

Az USA-nak 62 országgal van katonai és szövetségi szerződése, amely közvetlenül Oroszország ellen irányul.

Magyarország csupán gazdasági és kereskedelmi téren szeretne együttműködni Oroszországgal. Ezt azonban ellenzi Amerika. Ha Oroszország nem fenyegeti a szomszédjait, akkor Magyarországnak miért nem szabad fejlesztenie gazdasági kapcsolatait Oroszországgal? És bárkivel? Nem világos. A nagy és erős állam fejlesztheti kapcsolatait, a kis állam viszont nem. Értse, aki tudja!

A kis Magyarország nem fejlesztheti, nem növelheti meg Oroszország gazdasági és katonai erejét annyira, hogy az veszélyt jelentsen az USA számára, Kissinger követői agyában viszont igen.

Magyarország arra készült, hogy kiszállítson 1800 tonna almát Oroszországba. Az amerikaiak azt mondják, hogy ezt sem lehet. Ez is erősíti Oroszországot. A tudományos, kulturális kapcsolatok ápolása is erősíti Oroszországot. Okosodnak tőle az oroszok. Minden erősíti, ha egy kis ország teszi az engedélyük nélkül. Nyilvánvaló, hogy Amerika tagadja az olyan kis ország politikai akaratát, mint amilyen Magyarország. Az

amerikaiak Oroszországgal együtt büntetik azt a kis népet is, amelyik együttműködik vele.

Értse, aki tudja!

Lapozzunk tovább. Jön-e Magyarországra elég amerikai beruházás, befektetés bármelyik gazdasági ágazatba? Nagyon szükséges lenne nem annyi, amennyi érkezett, hanem tízszer annyi.

Magyarország nemcsak szeretné, de vissza is akarja fizetni a felvett külföldi kölcsönöket és hiteleket. Jön-e elegendő beruházás az USA-ból? Nem jön! Megkérdezed, hogy miért nem, azt felelik, hogy azért, mert Magyarország Közép-Európában van, közel Oroszországhoz. Árpád fejedelem nyilván nem jól döntött, amikor itt tett pontot a magyarok kalandozásaira.

Az amerikaiak szerint hol kellene lennie Magyarországnak? Hová tegyék át a magyarok a hazájukat, államukat? Mondják meg! Az USA-ba? De hiszen ott már minden hely foglalt!

Magyarországnak rossz a geostratégiai fekvése, hangsúlyozzák az amerikai politikusok.

Ilyenkor a gazdasági vállalkozók mit tehetnek? Nem mernek beruházni. Az amerikaiak figyelmeztetnek, fegyelmeznak.

Magyarországot azért is visszatartják a fejlődésben, mert állítólag az közel van az orosz medve köldökéhez. A lengyelek is hasonló földrajzi helyzetben vannak, oda mégis ömlik az amerikai beruházás. Az is igaz, hogy az USA-ban élő hétmillió lengyel választási tényező.

Mindegy, hogy milyen a felelet. A lényege az, hogy Magyarországot gazdasági lemaradásra ítéli, és lehetetlenné teszi számára, hogy visszafizesse nemzetközi adósságait. Topogjon egy helyben.

A feleletek „kissingeriek” minden esetben.

Mi lesz, ha Oroszország sem a közeli, sem a távoli jövőben nem képez a szomszédjaira veszélyt, hanem új veszélyforrás jelentkezik? Éppen olyan, amelyet Amerika legkevésbé szeret. Profitéhesebb! Tehetségesebb a profithajzásban! Például olyan, amely a világban átveszi tőle a gazdasági szerepet, a kereskedelemben a dollárt a szemeteskosárba dobja!

Akkor is kissingeri geostratégiai okokra fognak hivatkozni? Már most vannak, a jövőben még több lesznek, akik legalább úgy értenek a profitcsináláshoz, ha nem jobban, mint az USA.

Nyilvánvaló, hogy az USA a kis államok és népek asszimilálásának a kendőzetlen híve, és ebben az értelemben nyomást gyakorol az Európai Unióra és ezen belül Magyarországra.

Az Európai Unió most Oroszországot gazdasági zárlat alá helyezte, nyilvánvalóan amerikai nyomásra. Ezt a kis országok kárára tette. A nagy európai országok könnyen, a kis európai országok nehezen semlegesítik a gazdasági zárlat okozta károkat.

Miért szükséges a zárlat, ha Oroszország nem fenyegeti a szomszédjait? Hol kell keresni ennek az okát? A kérdés fontos. Köszönhetően az oroszországi zárlatnak az USA kiszippantott az Európai Unióból ezerszázmilliárd dollárt. Ez stabilizálta az USA gazdasági helyzetét, az Európai Unió pedig egy helyben topog.

A kissingeri geostratégiai politika feje tetejére állítja a nemzetközi viszonyokat. Téves és Amerikának sem válik hasznára.

A célja a következő:

1) Hol az egyik, hol a másik magas rangú amerikai diplomata elszólja magát, hogy az USA-nak szüksége van Oroszország nyersanyagforrásaira és energiahordozóira. Nyíltan kimondják, hogy az orosz nép kevés számú ahhoz a területhez, amelyet Oroszországnak hívnak, és a benne rejlő ásványi kincsekhez. Meg kell azokat osztania Amerikával. Csak katonai erővel lehet erre rákényszeríteni. Ha visszafogják gazdasági fejlődését, katonailag is legyengül.

Nem világos, hogy mi köze van Magyarországnak ehhez a politikához!

2) Kína hihetetlenül gyors felemelkedését akarja leállítani (nem is lassítani, hanem leállítani!) azáltal, hogy Oroszországtól ne kapjon semmilyen nyersanyagot. Ez egyszerre gyengítené Kínát és Oroszországot is.

Nem világos ebben a szándékban sem, hogyan lesz képes a kis Magyarország hozzájárulni egyszerre Oroszország és Kína gyengítéséhez és Amerika erősítéséhez. Magyarország nem képes tartósan befolyásolni Franciaország és Németország külpolitikáját sem a saját táborában; az ellenségesben pedig Kínáét, Oroszországot még kevésbé.

Az USA próbálkozik a kis államokon keresztül befolyásolni az európai nagy szövetségeseit. Ezt látja Franciaország és Németország is, de

nem vesz tudomást róla. Az amerikai sürgetésre a hallgatás és mellébeszélés a válasz. Ezek jól tudják, hogy nincs értelme elvenni vagy korlátozni a kis országok államiságát. Nagyobb kár származik belőle, mint nyereség. A kissingeri geostratégia e tekintetben vak, a francia stratégia viszont európai hagyományokon alapul. Az egyezkedés és erőegyensúly logikáját követi, s ettől várja az eredményt.

Magyarország mostani „szabadkezes” külpolitikája egyáltalán nem áll rosszul a kissingeri geopolitikai stratégiával szemben. Európában és Magyarországon is 500 éves hagyományokra és műveltségre támaszkodó értelmiség áll szemben az ilyen geopolitikai stratégiával. A francia, olasz, magyar földműveseket sem lehet „újdonsült amerikai cowboy”-módra kijátszani. A gazdasági élet szereplőinek tágas európai játszótere van a nemzetállamok közötti együttműködésben; ahhoz, hogy „még tágasabb” legyen, egyáltalán nincs szükség a nemzetállamok megszüntetésére. A gazdasági életben határokon innen és túl mindenki ismeri egymást. Tudja jól, hogy mikor kell bővíteni az együttműködést ennek vagy annak a terméknek az előállítására és eladására. Tudja, hogyan kell nagy piacot létrehozni. Ismeri a pénzügyi és termelői kapacitások növelésének minden fortélyát.

A Wall Street-i pénzügyi oligarchiának nem tetszenek az európai nemzetállamok. Az amerikai központú multinacionális cégeknek sem tetszenek, mert észrevették, hogy az európaiak is tudnak multinacionális cégeket létesíteni és működtetni. Ami Magyarországot illeti, nagyon elszánt ezekben a dolgokban, és eldöntötte, hogy lefogja ennek az élődi pénzügyi oligarchiának a kezét Magyarországon területén.

Ne felejtse el a Wall Streeten: rebellis a magyar szellem. Azok az új eszmék, amelyek általában Magyarországról indulnak ki, úgy terjednek északról dél felé, szerte a Balkánon és a keleti környező országokban, mint a tűz. (Ez igen kellemetlen tényező, amelyet teljesen figyelmen kívül hagy ez a geopolitikai stratégia.)

* * *

A világgazdaság történetében Magyarország döntötte el először és gyakorolja azt, hogy rákényszeríti a pénzügyi oligarchiát és a multinacionális banktőkét a közteherviselésre.

Kezdetben sokan mondták, hogy ez öngyilkos gondolat. Most más véleményen vannak. A gazdasági élet minden szereplője részt kell hogy vállaljon a fejlesztésből.

Ha a bankok nem hiteleznek – fizessenek adót. Ha a bankok uzsorából élnek – fizessenek adót.

A Wall Street nem fogja tudni rábírní Amerikát, hogy Magyarországot bármilyen módon elszigetelje, gazdasági büntetőintézkedések alá helyezze – ne adj’ isten – katonailag beavatkozzon (a geopolitikai stratégiának itt van a második hibája, mert hiszi, hogy ez is lehetséges). Előbb-utóbb el kell nekik fogadni azt a valóságot, hogy még nem jött el a nemzetállamok eltűnésének az ideje. A geopolitikai stratégiának be kell látnia, hogy (mint annak idején a szovjetek) elszámította magát. Hogy ez száz, ötszáz vagy ezer év múlva következik-e be, Kissinger és magyarországi támogatói sem tudják.

Az fog történni, hogy szépen agyonhallgatják a magyar gyakorlatot, csakhogy lassabban terjedjen a „tűz” (máris nincs olyan nap, hogy valaki ne hivatkozzon a magyar gyakorlatra például a környező országokban).

Nem fognak talán beleesni 1956 csapdájába! Ellenben alávaló módon tudnak ármánykodni, mocskolódni, alattomoskodni, „szubverzív” eszmei-szellemi tevékenységet folytatni. Ennek a geopolitikai stratégiának szépszámu magyar támogatója van az amerikai bevándorlók között. (Sietnek nagyobb amerikaiak lenni az amerikaiaknál; mi jól ismerjük ezt az alárendeltségi, érzelmi komplexust a kisebbségi sorsban!) Szép számmal vannak Magyarországon is hasznosok, akik a privatizáció alkalmával éltek a lehetőséggel, és elsőként gazdagodtak meg. (Az amerikaiak mindig szerették az olyan leleményes embereket, akikről nem tudni, miből és hogyan gazdagodtak meg. E tekintetben rokonszenvesek lettek a volt kommunisták is!) A magyar külpolitikának ma van tapasztalata, kultúrája, bátorsága, politikai akarata, hogy rendre utasítsa azokat, akik meg akarják változtatni a törvényes, alkotmányos rendet külpolitikai rámenőségükkel.

Ennek a más ügyeibe és alkotmányos állami életébe beavatkozó geopolitikai stratégiának sok változata van: „furfangos”, „ravaszkodó”, „bot és sárgarépa gyakorlatú”.

A Pentagon és a Wall Street dolgozza ki ezeket a geostratégiai doktrínákat hatalmas kapacitású komputerrendszereken. Magyarországi értelmiségiek csupán „kulturált” keretbe foglalják őket. A jelenkori eseményeket szimulálják különböző változatban, és kivetítik a jövőre, amikor majd hatalomra jutnak.

Ezek a modellek jók a kis államok eltaposására Afrikában, de például a nagy, erős országok esetében teljesen tévesek. (Hisszük, hogy a bátor kis államok esetében is, mint Magyarország, nem alkalmazhatók.) Kína esetében semmit sem érnek ezek a modellek.

Évtizedeket tévedtek Kína gazdasági fejlődésének és felemelkedésének megítélése esetében. Hogyan történhetett meg ez? Úgy, hogy Kína történetét tudatosan meghamisították a világ előtt, ebből éppen Amerikának lett a legnagyobb kára. (Nyilvánvaló minden műszaki műveltségű szakember előtt, hogy Kína nem sajátíthatott el több millió nemzetközi szabványt 1980 óta; ez képtelenség; ehhez jóval több idő kellett.)

A fontoskodók azt állítják: a Szovjetunió szétesésében a „kremlinológusok” nem tévedtek! Tévedtek. Az oroszok maguk is tudták és mondták is, hogy a Szovjetunió szét fog esni. Egy gyenge és szegény Oroszország fog szembenézni az erős és gazdag Amerikával.

A szovjetek is geostratégiai elvek szerint gondolkodtak évtizedeken keresztül. Kazahsztánt kivéve nem végeztek nagyméretű orosz betelepítést egyetlen tagköztársaságban sem! A balti tagköztársaságokban sem! Az ott élő oroszok túlnyomó részét még a cári Oroszország telepítette oda. Ez demográfiai bizonyítható.

Ahhoz, hogy egy több millió tonna kőolajat szállító tanker irányt változtasson, órák kellene. Évtizedek kellettek a Szovjetunió széteséséhez. Még így is zűrzavar keletkezett Oroszországban. Ha előbb esett volna szét, még nagyobb lett volna a zűrzavar. Gorbacsov tévedett: még egy kis ideig halogatni kellett volna a szétesést.

Kissinger követőinek a geopolitikai stratégiája téves, mert Oroszországot Kína felé kényszeríti az agresszív vagy agresszívnek tűnő lépéseivel Oroszország határán.

Megtörténhet-e, hogy a XXI. század lesz az utolsó, amelyben fehér ember alkotta civilizáció szerephez jut a világpolitika alakításában csupán

azért, mert végzetes félreértés van az euroatlanti szövetség és Oroszország között?

Ezek után ahhoz, hogy megvédje ásványkincseit és természeti erőforrásait, nincs más választás Oroszország előtt, mint hogy Kínához közeledjen. Márpedig ez nagyon nem jó Oroszországnak, nekünk, sőt az USA-nak sem.

Éppen ez a téves geopolitikai stratégia lehetővé teszi Kínának, hogy még gyorsabban fejlődjön, és a világgazdaság főszereplőjévé váljon. Akár ideiglenes, akár tartós lesz az orosz–kínai közeledés:

a) Amerika fog legrosszabbul járni, mert elveszíti elsőbbségét a világkereskedelemben;

b) az oroszok megvédik (akár egy háború árán is) a természeti erőforrásaikat az amerikai rablótőkével szemben;

c) Kína átveszi a világkereskedelem irányítását, megszerzi az összes csúcstechnológiát a dúsgazdag kínai emigráción keresztül.

Kína soha sem fog katonai erővel fellépni a határain kívül, és mégis a tudományos fejlesztés minden szükséges elemét megszerzi, vagy saját maga kísérletezi ki. Gazdasági, politikai és kulturális (ez a legfájóbb) hatása döntő lesz a világban.

1) Kína jobban fog érteni a profitábilis ipari ágak kialakításához és eladásához, mint az USA. A Kissingeri geopolitikai stratégia modern változatai máris használhatatlanok. Kínát nem lehet bombázni, megszállni, térdre kényszeríteni, megalázni, mint azt a XIX. században tették.

Kínának 5000 éves tapasztalata van az államigazgatási szervezésben (sok polgárháború volt a területén). Kínának van türelme a „harmónia” létrehozásához. Nyíltan kimondják ugyanis, hogy nem tetszik nekik az amerikai demokrácia. Az Kínában is zűrzavart csinálna, mint a Szovjetunióban.

A Kissingeri geopolitikai stratégia oroszországi vonatkozásban is téves.

2) Az amerikaiak tévesen hiszik azt, hogy Oroszországot térdre lehet kényszeríteni. Nem ismerik az orosz ember mentalitását – ha nem ad az állam, a természet mindig ad megélhetést – tartja az orosz ember. Nem ismerik el azt sem, hogy az orosz állam olyan nagy, hogy szükségszerűen védekezően militarista szervezésű, ami annyit jelent, hogy maga körül nagy ütközőzónákat kell

hogyan tartson. Az orosz állam kormányrúdját, mint a millió tonna nyersolajat szállító tankerét, nem könnyű ide-oda mozgatni.

Az orosz állam is, mint az USA, missziós küldetésű: az ortodox kereszténység védelmezője, a Bizánci Birodalom átmentése északra, Oroszországba.

Nem is foglalkoznánk ezeknek a birodalmaknak a kérdéseivel, ha nem lenne körülöttük rengeteg tévhit, amelyeknek a következményei Magyarország szempontjából jelentősek. Ha Kínát nem lehet „lebombázni”, Oroszországot nem érdemes; a bombázó is megsemmisülne. Az emberség sorsával nem érdemes játszani.

Semmilyen geopolitikai stratégia, amely militarista nyomásgyakorlásra alapul, nem ér semmit, mert nem lassítja Kína fejlődését. Nem jár semmilyen gazdasági haszonnal.

A kissingeri geopolitikai stratégia nem akadályozhatja meg, hogy Oroszország ezek után ellássa Kínát nyersanyaggal, a mindenütt jelen lévő tökeerős, dúsgazdag és hazafias kínai emigráció pedig megszerezze a csúcstechnológiát és ellássa pénzzel anyaországát.

Oroszország nem fél attól, hogy Kína Oroszország felé akarna terjeszkedni. Kína a múltban nem azért építette meg a Nagy Falat, hogy észak felé terjeszkedjen. Legyen bármilyen nagy a jövőben a katonai ereje, Kína észak felé nem fog terjeszkedni. Nem érdemes. Tehát e tekintetben is téves a geostratégiai elvárás. A kínaiak az oroszokat legalább annyira barbároknak tartják, mint amennyire érdeklődnek az amerikaiakról.

A kínaiak mindenkit barbárnak tartanak, aki nem érti a kultúrájukat, filozófiájukat, hagyományukat. A Nagy Falat nemcsak az akkori, hanem a mai „barbárok” ellen emelték.

A kínaiakat sohasem fogja asszimilálni semmilyen katonai vagy gazdasági nyomás. Lehetetlen őket leigázni úgy, hogy a leigázóból ne váljon kínai. A Nagy Fal nagyobb és hosszabb életű, mint mi, „barbárok” gondolnánk. Az orosz–kínai közeledésben a mosoly mögött mindig ott van a lenéző, hűvös távolfeltétel. Téves a kissingeri geopolitikai stratégia következtetése. Továbbra is megmarad a távolság „a művelt Kína” és „a barbár Oroszország” között. A közeledés arra jó, hogy Kína ásványkincseket kapjon. (Végtére is, a kínaiak még nem népesítették be az egész

világot, hogy mindenütt jelen legyenek, és csakis saját maguktól vásárolják az ásványkincseket és az energiahordozókat.)

A kínaiak „érdeklődnek” az amerikaiakkal szemben, de igazából nem érznek tiszteletet irántuk.

Merem állítani, hogy a kínai fejlődés faji ihletettséggel. Mi, a „mai barbárok” húznánk a rövidet, ha keverednénk a kínaiakkal. Megtapsztalta ezt már Kubiláj kán, Dzsingisz kán unokája is, s később a mandzsuk.

* * *

A geopolitikai stratégia szerinti feltételezés érthetetlen:

a) abban a vonatkozásban, hogy Magyarország képes „veszélyt magában rejtően” fejleszteni Kínát. Márpedig Amerikában mindenki, aki fejleszti kapcsolatait Kínával, anatemizált, így Magyarország is;

b) abban a vonatkozásban is, hogy Oroszországot fejleszti, Amerika ellenében.

Ugyanakkor Amerika nem ad sem elég tőkét, sem elég csúcstechnológiát ahhoz, hogy Magyarország kiszabaduljon az adósságcsapdából, amelybe bevezették a kommunista vezetői.

Száz érvet találnak arra, hogy halogassák Magyarország ipari országgá fejlesztését. Pedig erre a legeredményesebben és a legrövidebb idő alatt éppen ők lennének képesek.

Nem lehet elvárni a busmanoktól, hogy velük kereskedjen Magyarország, mert azok ma is ugyanúgy termelnek és fogyasztanak, mint 3500 évvel ezelőtt.

Bár egyre erősödik az a meglátás, hogy Európa csak magára számíthat – Európa az európaiaké –, Magyarország külpolitikája ezt nem helyesli. Magyarország a tartós békén nyugvó politikai viszonyok közötti szabad kereskedelem híve. Ez ösztönzi legjobban a termelést. Minden más érv gáncsoskodó érv, amely az országot meg akarja tartani a tartós adósság csapdájában. Ha Magyarországot bármikor is veszély fenyegetné a ma már viszonylag kevés lakosú, csupán ásványkincsek árusítására kárhóztatott Oroszország részéről, ezt idejében érzékelné, s a NATO-ban megtalálná a biztonságát. Ám Kissinger szerint is – ilyen veszély nincs.

Reálisabb annak a veszélye, hogy az USA Magyarországot adósságcsapdában akarja tar-

tani, és az európai gazdasági viszonyokat is maga alá akarja rendelni. Csaknem úgy viselkedik az Európai Unióval, mintha tagállama lenne (hacsak nem tengerentúli gyarmata).

Nem valószínű, hogy az Európai Unióban Franciaország és a többiek éveken keresztül fogják tűrni ezt az arrogáns kissingeri magatartást.

Ha tetszik, ha nem az amerikaiaknak az Európai Unió az európai nemzetállamok konszenzuson alapuló közössége fog maradni. Az ilyen Európai Unióra nagy szükség van, és meg is fog maradni. A kissingeri jóslás e tekintetben is teljesen talajt vesztett, mert rossz alaptételből indul ki. Ahhoz, hogy mindez így maradjon, az szükséges, hogy az Európai Unió megtalálja Oroszországgal „a modus vivendit” – nem törődve az amerikai aggodalmakkal. Természetes, hogy Oroszországnak is garanciát kell adnia békés szándékairól. A közép-európai országok biztonságának szavatolása, köztük Magyarországé, Oroszország elsőszámú európai feladata.

Tartós békére van szükség, mert másként nem lehet lassítani a kínai gazdasági expanziót, amely végtére is azért erős, mert elavultak Európában, sőt Amerikában is a termelési és tulajdonviszonyok. A kínai terjeszkedés azért lehetséges, mert jelentős társadalmi rétegek élnek tartós szegénységben a világon mindenütt. Az expanzió ezen tényészik, ahelyett, hogy változtatnának a tulajdonviszonyokon a fejlett nyugati országok, s nem azzal foglalkoznának, hogy ki kit taszít nagyobb adósságcsapdába.

Amerika, a legnagyobb adós (az állandó fegyverkezés következtében) azzal foglalkozik, hogy kinek a vállára rakja át adósságait. Ezt sikeresen is teszi a dollárnyomtatással és pénzhígítással.

Kikerülhetetlen tehát a szembenállás az ilyen önző politikával és kierőszakolt nemzetközi gazdasági rendszerrel szemben. A kalandorok és szerencselovagok geopolitikája nem lesz tartósan elfogadható. Ideig-óráig még államokat is be lehet csapni a nemzetközi viszonyokban, de tartósan nem. Ez kétszínűvé teszi az USA szerepét is a biztonságpolitikai kérdésekben is.

A Kissinger-féle geopolitikai doktrína változatainak, mint már szó volt róla, szépszámu támogatói és követői vannak Magyarországon is. Ezek nem iparos vállalkozók, termelők. Azok közül kerültek ki, akik a bukott rendszerben a

Szovjetunió imádói, a proletár internacionalizmus lelkes számonkérői voltak. Most az Amerika-féle birodalmi észjárás, mondializmus, globális geopolitikai doktrína szenvedélyes követői lettek. Magyarország érdekeit ez alá rendelik.

Ha nem lehetnek szolgálkúek, nem érzik jól magukat. Nem találják fel magukat a világban. Mindig a tanácsadó gazdára várnak. Megtalálhatók az értelmiség lelkes hangadói között, számos (ál)civil szervezetben, párttagok és vezetők között. Jobbik esetben szűk látókörű emberek, s ez érthető és megbocsátható. Rosszabbik esetben azokról van szó, akik tudatosan terjesztik azokat a rögeszméket, előítéleteket, tévhiteket – ideológiát, amely a pénzügyi oligarchia érdekeit leplezi. Vannak köztük lelkes fejbólintók, mert hisznek abban, hogy ez a jövő, a család jólétét segíti. (Nagyon csalódnai fognak. Ha nem ők, akkor gyerekeik.) S vannak, akiket zsírosan megfizetnek és lefizetnek, hogy „a multikulturalizmust” Magyarország érdekei elé helyezték. „Kultúrába” és „tudományba” csomagolt hazugságokat terjesztenek. Ha ez lehetséges volna, egy egész országot szeretnének megkapni „a nézeteik” támogatásához. A rögeszmékkal, előítéletekkel, tévhitekkel az a baj, hogy kevés humanizmus van bennük, és sok a más zsebében lapuló anyagi érdek.

A nemzetvesztők és hazaárulók másik neve népbutítók, félrevezetők, hazudozók, csalók – propagandisták, „a public relation” nagymesterei. Magyarország nagyhatalmakkal áll szemben. Ha ezek előítéleteit egymásról rá akarják erőltetni a magyarokra, be akarják csempészni egy kis nép szellemi életébe, kultúrájába, a kár többszörös: nincs többé tisztánlátás, legalább egy kevés fény a világ amúgy is zűrzavaros dolgaiban, a gazdasági életet évekre megbénítják. Tanácstalanságot idéznek elő a vállalkozóknál, s ez évekig, akár évtizedekig eltarthat. Tengődésre vannak ítélve. Elveszik tőlük a bátor kezdeményezés szellemét.

Napjaink legújabb, lelkekbe ültetett tömeghisztériája az orosz veszély. Az oroszok csak hogy be nem törtek az otthonunkba.

Azok, akik ezt terjesztik, elhallgatva Kína gazdasági erősödését, valójában attól félnek, hogy kisebb lesz az extraprofitjuk Magyarországon. Sőt, odahaza is, az óceánon túl.

A tévhit, a hisztéria elkezdte élni önálló életét az elkábított agyakban. A cél rövid távon sikerült. Beindult az eszeveszett fegyverkezés. A katonai-ipari komplexum profitja az egekbe szökött. Mindenki a legújabb csúcstechnológia szerint előállított fegyvereket kezdi vásárolni. S nemcsak az államok, hanem kisebb közösségek és magánszemélyek is. Ez nem épeszű cselekedet, mert az ún. legújabb csúcstechnológia nem tart tovább egy évnél.

Ha már holnapra kiderül, hogy a nagy veszedelemből egy szó sem igaz – semmi baj! Profitot termeltünk – mondani fogják azok, akiknek ez idáig sehogyan sem sikerült az igazi és vélt ellenfeleit két vállra fektetni.

Az új keletű hisztériakeltés eltitkolja a valóságot (a saját bűnös szándékot). Magyarország olyan vizeken sodródik, ahol kíméletlen verseny folyik a világuralom megtartásáért. Aki bedől a rögeszméknek, álhíreknek, előítéleteknek, tévhiteknek, hazugságoknak – hisztériáknak –, amelyeket tudatosan terjesztenek (köztük vannak „a nyitott társadalom” doktrínájának a megalkotói és modern gyakorlóit), sokat fog veszíteni mint vállalkozó.

S mindenki sokat fog veszíteni, nem azért, mert Magyarország tehetséges népe egyszerre elbutult, mert a szorgalmas népből lusta nép lett, mert rosszul dolgozik (az ujjára vág a kalapáccsal a lemez helyett, vagy rosszul „klikkel” a számítógépen), hanem azért, mert meggyengült Magyarország értelmiségének kritikai ellenálló képessége, immunitása, és megvakultak képviselői a politikában.

Ma a pénzügyi oligarchia berkeiből bőségesen pénzelik a hazugokat. Ha a csalók és hazugok összeszövetkeznek egymással országhatáron innen és túl, abból csak egy tanulságot lehet levonni: a becsületes munkáért küzdő vállalkozók és dolgozók is intézményesítsék az Európai Unióban az önálló gondolkodást.

* * *

Magyarországot egészen a rendszerváltásig a Nyugat „keleti országgként”, a Kelet pedig „nyugati országgként” kezelte. A Szovjetuniónak alapos oka volt erre az 1956-os eseményekből kifolyólag. Az USA-nak is vissza-visszatérő a gyanúja Magyarországgal szemben.

A banktőke és a multinacionális cégek a magyar igazságügyi, törvényszéki testületeknek felelősek Magyarországon. Nem szokták meg ezt a bátorságot. Az amerikai egyeduralom elleni lázadásként élik meg. Tele vannak gyanakvással. A gyanakvás megalapozásának a megszemélyesítő „atyja” Henry Kissinger. Nemrég jelent meg a legújabb könyve az USA-ban *Világrend* címmel. A könyvben megkísérli új alapokra fektetni az USA megingott világuralmát. Hallatta magát az ukrajnai válság kapcsán is. Amióta a hatalom a kezébe került, a NATO-t arra irányította, hogy „minél közelebb kerüljön” Oroszországhoz, és megkaparintsa a befolyását Ukrajnára. Miután ez nagymértékben sikerült, most képmutatóan azt javasolja, hogy Ukrajnát „finlandizálják”.

Henry Kissinger 1973 és 1977 között az USA külügyminisztere volt. Szinte ezzel egy időben, 1969-től 1977-ig az USA nemzetbiztonsági főtanácsadójának tisztségét is betöltötte. A hatalma idején dűlt a vietnámi háború. Alighogy ez befejeződött, kirobbantották a kambodzsai háborút. Indokína békés lakosságára 4 millió tonna bombát dobott.

Kissinger szinte mindenütt úgy érvényesítette az USA világbirodalmi törekvéseit, hogy sok országban megdöntötte a nemzeti hatalmat, és az USA-hoz hű diktátorokat juttatta hatalomra. Ez történt Afrikában, Dél- és Közép-Amerikában és Ázsiában. Fidel Castro ellen a merényletek sorozatát szervezte. Ezek azonban sikertelenül végződtek. A kubai válságból kis híján világháború lett.

Kissinger kedvenc elszólásai: a szomszédokban ne bízz meg; a lábatlankodó kis országokat el kell távolítani az útból; a katonai erőt nem szabad mértékletesen használni; a gazdasági zárlat alá helyezésnek csak akkor van eredménye, ha kíméletlen. (Kikényszeríti a nép elégedetlenségét a saját vezetőivel szemben – ez csak akkor lehetséges, ha éheznek. Hát éhezzen!)

Kissingert Nobel-díjban részesítették. A mindenkori birodalmi törekvésekkel és a kis népek leigázásával a történelem folyamán olyan gyakran szembekerülő magyar politikai elitnek (amely ha akarja, akkor sem kerülheti meg a rebellis magyar nép akaratát és önbecsülését) tudnia kell, hogy az ilyen birodalmi törekvések képviselőit több esetben is Nobel-díjjal tüntették ki.

Az USA mostani elnöke is a háborúk sorozatát kezdte el, és egyet sem fejezett be. Ő is Nobel-díjas.

A két Nobel-díjas utólag azzal vádolja egymást, hogy éppen a másik az, aki kegyetlenebbül és több polgári áldozattal vezette, illetve ve-

zeti a háborút – nagyobb katonai veszteséggel és drágábban.

Ez idáig nincs jele annak, hogy a magyar politikai elitet térdre kényszerítették, és megijedt volna. Talán azért, mert „a magyar vírus” gyorsan szétterjed a környező országokra.

Hajdani nagygazda kukoricagóréja (Hódmezővásárhely, 1983)